

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVI. Quomodo Arius ab exilio revocatus, libello poenitentiae principi oblato, Nicaenam fidem simulaverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

charissima pietas tua, Domine Imperator, fidem nostram exponimus, scriptisque profitemur coram Deo, nos & illos qui nobiscum sunt, ita credere uti subiectum est. Credimus in unum Deum, patrem omnipotentem, & in Dominum Jesum Christum, filium ejus, qui ex eo factus est ante omnia sæcula: Deum Verbum, per quem omnia facta sunt, quæ in cælo & quæ in terra: qui descendit & incarnatus est: qui passus est & resurrexit & ascendit ad cælos, & iterum venturus est ut judicet vivos ac mortuos. Et in Spiritum sanctum; in carnis resurrectionem, & in vitam venturi sæculi, regnumque cælorum, & in unam Catholicam Ecclesiam Dei, quæ à primis cardinibus ad ultimos usque terrarum fines porrigitur. Hanc fidem ex sanctis Evangelis accepimus, Domino Discipulis suis dicente: *Ite & docete omnes gentes: baptizantes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Nisi hæc ita credimus, ac nisi vere suscipimus Patrem & Filium & Spiritum sanctum, sicut omnis Catholica Ecclesia & Scripturæ docent, quibus per omnia credimus; Judex noster est Deus nunc & in futuro iudicio. Quapropter pietatē tuam rogamus, Deo charissime Imperator, ut cum Ecclesiastici simus, & fidem ac sensum Ecclesiæ sanctarumque Scripturarum teneamus, per pacificam ac religiosam pietatem tuam uniamur matri nostræ Ecclesiæ, sublatis videlicet quæstionibus ac disputationibus superfluis: ut & nos & Ecclesia mutuum inter nos pacem servantes, solennes preces pro pacato imperio majestatis tuæ, & pro universâ stirpe tua, simul omnes ad Deum fundamus.*

CAPUT XXVII.

Quomodo Arius jussu Imperatoris Alexandriam reversum Athanasius non admisit, ac propterea Eusebium varias ei calumnias apud Imperatorem struxerint.

AD hunc modum Arius cum Principi persuasisset, Alexandriam revertitur. Sed fraudulenta obreptio, veritatem quæ occultabatur, superare non valuit. Nam cum illum Alexandriam ingressum Athanasius non susciperet: quippe hominem tanquam labem quandam averfabatur: iterum ille Alexandriam

φιλήσῃ σε εὐσέβεια, δέσποτα βασιλεῦ, ὀκτιμέμεθα τὴν ἑαυτῶν πίσιν, ἃ ἐγχεσάμεθα ὁμολογῶντες ἐπὶ θεῷ, ἕως πιστεύειν καὶ αὐτοὶ ἃ οἱ σωήμιν, ὡς ὑποτέτακ'· πιστεύοντες εἰς ἕνα θεόν, πατέρα παντοκράτορα, καὶ εἰς κύριον ἰησοῦν χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν ἐξ αὐτοῦ προ πάντων τῶν αἰώνων γενημένον θεὸν λόγον, δι' ἃ τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ τε ἐν τοῖς ἔρανοις, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ ἀναστάντα, καὶ ἀνελθόντα εἰς οὐρανὸν, καὶ πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζωῆς, καὶ νεκρῶν, καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα, καὶ εἰς σαρκὸς ἀνάσασιν, ἃ εἰς ζωὴν τῶν μελλόντων αἰώνων, καὶ εἰς βασιλείαν ἑρανοῦν, καὶ εἰς μίαν καθολικὴν ἐκκλησίαν τῷ θεῷ, τὴν διὰ περὶ πάντων ἐρατῶν ταύτην ἣ τὴν πίσιν παρελήφαμεν ἐν τῶν ἁγίων εὐαγγελίων, λέγοντες· τὸ κρυπτόν τοῖς ἑαυτῶν μαθηταῖς· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος· εἰ μὴ ταῦτα ἕως πιστεύοντες ἃ δὲ δεχόμεθα ἀληθῶς, πατέρα, υἱὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον, ὡς πᾶσα καθολικὴ ἐκκλησία, καὶ ἡ γραφῶν διδασκαλία, ὡς καὶ πάντα πιστεύομεν, κριτικῆς ἡμῶν ἐστὶν ὁ θεός, ἃ νῦν, καὶ ἐν τῇ μελλήσει κείσθ'. διὸ παρὰ καλεῖμεν σε τὴν θεοσέβειαν, θεοφιλέστατε βασιλεῦ, ἐκκλησιαστικῆς ἡμᾶς ὄντας, καὶ πίσιν ἃ τὸ φρόνημα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων γραφῶν ἔχοντας, ἐν ἑαυτῶν ἡμᾶς διὰ τὴν εἰρηνοποιῆσεν καὶ θεοσεβῆς εὐσέβειας, τῇ μητεὶ ἡμῶν, τῇ ἐκκλησίᾳ δελαθῆ, ἀπειρημένων τῶν ζητημάτων καὶ ἀπιστολογιῶν. ἵνα καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ ἐκκλησία εἰρηνεύσασιν, μετ' ἀλλήλων τὰς σωήθεις εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς σε βασιλείας καὶ παντός τῶν γενέσθ' σε, κοινῇ πάντες ποιησώμεθα.

D Κεφ. κζ.

Ὡς ἀρεῖς εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ἦν ἡμεῖς τῷ βασιλεῦς καταλθόντες, καὶ μὴ δεχθέντες ὑπὸ ἀθανασίου, οἱ αὖτε εὐσέβειαν διαφόρως κατὰ ἀθανασίου διαβολὰς πρὸς τὸν βασιλεῖα ἀποποιήσαντες.

Οὕτω μὲν ἔνθα εἶπε τὸν βασιλεῖα πέρας, ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀλεξάνδρειαν· ἐμῆντοι γε κρείσσων ἢ κατασκήδῃ τῆς σωπόμενης ἀληθείας ἐγένετο· ὡς γὰρ καλαμῆδονοῖα αὐτὸν τὴν ἀλεξάνδρειαν ἀθανάσιος οὐκ ἔδραχετο· ὡς μύσος γὰρ αὐτὸν ἐξεπέπετο· αὐθις ἀνακινεῖν ἐπεχείρησεν τὴν ἀλεξάνδρειαν,